

til udgifter af samme art i det løbende regnskabsår;

er af den opfattelse, at denne sats (maksimalsats) for forhøjelser ikke finder anvendelse,

— når det drejer sig om nye udgifter opført på en ny konto;

— når den politik, som de ikke-obligatoriske udgifter er udtryk for, ikke forbliver konstant fra det ene år til det andet, men udvides med hensyn til målsætninger og dimensioner;

15. agter at holde samråd med Rådet herom med henblik på at nå frem til en fælles fortolkning, inden budgetbehandlingen afsluttes;

mener, at en sådan holdning er den mest konstruktive, da den giver mulighed for at nå frem til fælles konklusioner på grundlag af de erfaringer, man har indhentet, således at virkningerne heraf senere ganske naturligt slår igennem på de nye budgetbestemmelser i traktaterne, som endnu ikke er blevet endeligt vedtaget af institutionerne;

16. pålægger sin formand at sende dette forslag til almindeligt budget med de vedtagne ændringer og forslag til ændring samt denne afgørelse, protokollen fra dagens møde og budgetudvalgets betænkning til Rådet for De europæiske Fællesskaber.

b. *Vedelrapporten* fra 1972 angår især spørgsmålet om en udvidelse af Europa-Parlamentets beføjelser. Rapporten er udarbejdet på anmodning af Kommissionen af en gruppe professorer under forsæde af den franske professor Georges Vedel. Dansk medlem af gruppen var professor Max Sørensen. Den daværende udenrigsøkonomiministers skrivelse af 23. maj 1972 med et resumé af rapporten vedlægges som bilag 9.

Kommissionens beretning om den europæiske Union fra 1975 er baseret på vedtagelsen af en unionstraktat med vidtgående institutionelle ændringer. Betænkningen omtaler forskellige modeller for unionens institutionelle struktur. Hvad angår Parlamentet er modellerne baseret på et to-kammerparlament, hvis ene kammer repræsenterer unionens folk, medens det andet kammer repræsenterer staterne. EFs „lovgivning“ skulle i alt væsentligt henhøre under dette parlament.

I et afsnit om en fornyet indsats for den europæiske opbygning med henblik på at nå frem til den europæiske union siges følgende om indførelse af direkte valg til Europa-Parlamentet:

134. Denne målsætning er nedfældet i de eksisterende traktater. Dens gennemførelse i 1978 fik allerede principiel tilslutning fra de fleste medlemsstater på regeringschefernes konference i december sidste år. Europa-Parlamentet forelagde i januar 1975 et nyt udkast til konvention.

Kommissionen finder, at de stater, der fortsat tager forbehold, burde frafalde dem, og at arbejdet vedrørende konventionen burde påbegyndes snarest muligt, idet målet er at fremskynde valgdatoen så meget som muligt.

135. Indførelsen af denne nye selvstændige legitimitet i det institutionelle system ville få en endnu større betydning, såfremt den suppleredes med andre foranstaltninger, som styrkede Europa-Parlamentets rolle, hvilket ville gøre det muligt at øge de politiske kræfters og den offentlige menings interesse for det direkte valg.

136. Blandt de foranstaltninger, som kan tænkes, forekommer den udvidelse af samarbejdsproceduren, som Parlamentet, Rådet og Kommissionen er blevet enige om, hvad angår retsakter af finansiell karakter, Kommissionen særlig lovende. Denne procedure kunne også anvendes på andre lovgivningsmæssige områder, idet man i denne forbindelse skulle bygge på forslagene fra „Vedelgruppen“.

Med hensyn til beretningen henvises til bilag 9.

Domstolens Unionsrapport berører ikke spørgsmålet om Europa-Parlamentets status. Rapporten vedlægges som bilag 9.

Tindemans-rapporten fra 1975 forudsiger en gradvis forøgelse af Parlamentets kompetence i løbet af udviklingen af Den europæiske Union, først og fremmest i form af forøgede lovgivningsbeføjelser. Rapporten indeholder imidlertid ingen konkrete forslag i så henseende, men indskrænker sig til at foreslå, at Rådet skal anerkende en mulighed for Parlamentet til at tage initiativer i form af resolutioner, som derefter drøftes i